

ud fra at Byrden ved Pengetilskudet godtgjøres Kommunerne ved Hjælp af den nye Stat.

Imidlertid erkjender man, at Paragrafen i den Redaktion, i hvilken den foreslås i Fjor fra Udvalgets Side, var noget misvisende, forsaavidt den kunde bringe paa den Tanke, at det ikke blot var Meningen at indrømme nedsat Betaling, naar Indlæggelse fandt Sted, men ogsaa at paalægge Kommunerne en Pligt til at skaffe Plads i Sygehus for Sygekassernes Medlemmer. Da det maatte erkjendes at ligge udenfor denne Lovs Opgave at fastsætte Regler derom eller stærpe, hvad der i saa Henseende ifølge den øvrige Lovgivning er Pligt, har man derfor nu vel foreslaaet Optagelsen af en Paragraf om dette Forhold, men dels ved en forandret Redaktion, og nogle mindre indgribende Realitetsændringer, dels ved at udslette den da foreslaaede Paragrafs 2det Stykke (om en Pengehjælp til Sygekasserne, hvor der ikke var let Udgang til Sygehus) givet det en saadan Begrænsning, at den formentlig nu heller ikke for Ainternes Vedkommende kan vække større Betænkelighed, medens der dog vedblivende ved den vil hedes Sygekasserne en vigtig og betydningsfuld Hjælp.

Forslagets § 10 (ev. § 11) er i den nu foreliggende Affattelse i væsentlig Overensstemmelse med Udvalgets i Fjor udtalte Ønske. Udvalgets Flertal finder imidlertid Anledning til at foreslaa en Ændring vedrørende det næstsidste Stykke, gaaende ud paa, at den der fastsatte Norm for Tilvejebringelsen af Frihjorserne bliver fakultativ for Kommunerne.

Forslagets § 13 har optaget de fleste af de ikke saa væsentlige Ændringer, som Udvalget i Fjor foreslog ved denne vigtige Paragraf. Udvalget foreslaar nu kun 3 Ændringer til den. Den første er en lidet væsentlig Ændring, sigtende til at hæve en Uklarhed. Den anden gaar ud paa at gjøre det muligt for Sygekasserne at bestemme, at de gifte Høner, som ere Medlemmer, ikke skulle have Pengehjælp eller kun en ringere, naar tillige deres Med-

lemskontingent bliver forholdsvis mindre. Man antager, at en saadan Frihed for Sygekasserne er naturlig og ikke gaar videre, end efter Forholdene forvarligt. Den tredje Ændring endelig gaar ud paa Tilføielse af den i Fjor foreslaaede, men ikke af Regjeringen optagne Regel, at Kasserne kunne fastsætte deres Ydelser paa en fra det Normale afvigende Maade, naar den samlede Hjælp ikke derved bliver ringere, og iøvrigt Omstændighederne anbefale Afvigelsen. Udvalget maa vedblivende finde, at der er Grund til at indrømme Kasserne denne Frihed, som under de fastsatte Betingelser heller ikke kan skjønnes at være forbunden med noget Mislighed.

Ved § 16 (ev. § 17) maa man, ligesom i Fjor, holde for, at det ikke bør gjøres til Pligt, men kun tillades Kasserne at hede Hjælp i almindelige Varselsfælde.

Ved § 17 skal Flertallet af de ikke optagne Ændringer, som det i Fjor foreslog, kun fastholde, at den i Paragrafens 2det Stykke fastsatte Grænse for Ydelsen kommer til at omfatte al Hjælp, ikke blot Pengehjælp. Den saaledes forandrede Regel vil ganske vist være ensbetydende med Udelukkelse af Kassen. Men det haarde, der kan ligge heri, kan ikke afbødes af Sygekasserne, hvortil det, at Udelukkelsen er uforskyldt, kan tages i billig Betragtning ved Fattigforsørgelsen.

Forslagets 5te Afsnit (§§ 18—24) tilfredsstiller i sin nuværende Stillelse i alt Væsentligt. Foruden den alt omtalte Tilføielse i § 24 foreslaar man kun i § 19 et Indstøb, der sigter til at gjøre det muligt at anvende eventuelle Overskud udenfor Kasserne nærmeste Diemed, men uden at Vedkommende udelukkes fra at kræve saadanne Betingelser herfor, at Muligheden af Misbrug udelukkes.

Med Hensyn til de af mig (Schlegel) som Mindretal stillede særlige Ændringsforslag henviser jeg til, hvad jeg ifjor har anført i Udvalgsbetænkningen, men finder Anledning